

til, at vi have valgt disse to Aar. At Resultatet er blevet, at Beregningerne ere slaaede til med Hensyn til det Tab, vore Toldindtægter skulde lide, kan dog ikke føre os til andre Udgangspunkter end dem, vi i og for sig anse for de rette.

At der ikke er skønnet rigtigt ved Skattereformen af 1908, har jeg aldrig lagt Skjul paa. Hvad jeg har sagt, er kun, at der ikke er skønnet galt med Hensyn til Toldlovens Virkninger. Fejlen ligger paa to andre Punkter, nemlig i Skønnet over Arveafgiftslovens Virkninger og i Skønnet over Virkningerne af den nye Afgift paa Forskæringsspirit. Det har jeg, og det har ogsaa Generaldirektør Rubin naturligvis fuldt ud indrømmet, at der her var en Fejl, en Fejl, som, hvad Forskæringsspiritus angaar, ikke retter sig — det er ganske tydeligt —, og som, hvad Arveafgiften angaar, vel nok retter sig til en vis Grad, men ikke fuldstændigt. Min Opfattelse i den Henseende vil det ærede Medlem ogsaa se deraf, at jeg i Aar for Finansaaret 1912—13, hvor Overgangsaaarene for Arveafgiftens Vedkommende maa antages for overstaaede, kun har anslaaet denne til at indbringe 3 Mill. Kr., altsaa $\frac{1}{2}$ Mill. Kr. mindre, end den var beregnet at skulle indbringe.

Men det ærede Medlem kommer saa tilbage til, at Budgetterne ikke have slaaet til i Overgangsaaarene. Ja, det er meget rigtigt, men det ærede Medlem burde dog se, at disse Budgetter ikke ere opstillede paa anden Maade, end vi pleje at opstille Toldbudgetterne, nemlig ganske formelt. (*Schovelm*: Det er netop Fejlen!). Det er ikke Fejlen, det er en Praksis, vi bestandig have fulgt. Det ærede Medlem mener, at det vilde være bedre, om man opstillede Toldbudgetterne efter et Skøn. Jeg mener ikke, det kan være særlig rigtigt. Den formelle Fremgangsmaade, vi have fulgt, nemlig ud fra Resultaterne saa langt frem, vi kunne komme, i det indeværende Finansaar at beregne det kommende Finansaar, som paa den Tid, Budgettet fremkommer, altid ligger et halvt Aar fremme i Tiden, vil naturligvis føre til Fejl. Det er man sig bevidst. Er man i en Nedgangsperiode, vil den naturligvis føre til, at man paa Budgettet anslaaer Indtægten højere, end den virkelig bliver. Er man i en Opgangsperiode, bliver Resultatet det modsatte. Men jeg vil dog spørge det ærede Medlem, om han tror, det var bedre at forlade denne Fremgangsmaade, som dog giver visse faste Rammer, og komme ind

paa den fuldkomne Vilkaarlighed, som vilde ligge i at skønne over det økonomiske Forløb af et Aar, som paa den Tid, Budgettet lægges, først skal begynde efter mere end et halvt Aars Forløb. Min Mening er, at man ved et saadant frit Skøn vilde komme til meget større Afvigelser fra det rigtige, end man nu kommer til.

Det ærede Medlem siger, at her forelaa der noget ganske særligt. Ja, det er rigtigt. Her vare Vanskelighederne ved, at opstille et korrekt Budget saa store, som de aldrig nogen Sinde have været før, eller i hvert Fald ikke i mange Aar, thi det var en ny Toldlov, der var Tale om, og det var umuligt paa Forhaand at beregne Overgangsaaarens Virkning. Det ærede Medlem mener, at dem skulde man have kunnet beregne, men han stiller her en umulig Fordring. Det var fuldkommen rimeligt, naar Finansministeren skønnede, at Overgangstidens Virkninger efter al Sandsynlighed vilde være udtømte med det Finansaar, man da var i, det vil sige Finansaaret 1908—09. I den Retning pegede ogsaa de Maanedstal, man havde. De syntes ikke at tyde paa det store og voldsomme Nedslag, der fulgte i den følgende Tid. Der var intet urimeligt i at mene, at det store Tab i Toldindtægt i Overgangstiden vilde falde i Finansaaret 1908—09, og at det Finansaar, man budgetterede for, 1909—10, ikke vilde blive synderlig stærkt berørt deraf. Nu kom dertil, at Finansaaret 1909—10 samtidig med, at Overgangsvirkningerne tillige varede ved i det, blev et stærkt Nedgangsjaar. Det er opgjort, at der ved en Sammenligning mellem Aaret 1906—07 og Aaret 1909—10 er en Nedgang paa 10 pCt. i den Vareindførsel, som særlig kommer i Betragtning i denne Sammenhæng, nemlig Vareindførselen minus Landbrugsprodukter og minus de Artikler, for hvilke Overgangstiden særlig gør sig gældende, Tobak, Vin og Spirituosa. Det er disse forskellige Virkninger, der have slaaet sig sammen og have ført til et uheldigere Resultat, end man maatte naa til ved den formelle Fremgangsmaade, og ogsaa til et ugunstigere Resultat, end man vilde kunne være naaet til ved et Skøn.

Det ærede Medlem spurgte, hvor Millionerne ere blevne af. Ja, der er gaaet nogle Millioner tabt og definitivt tabt, det er meget rigtigt. Men det ligger hovedsagelig i den stærke Nedgang i Indførsel af toldpligtige Artikler. Dog ere ikke alle de Millioner tabte, som man skulde tro, naar man holder sig til det ulykkelige